

Temps difícils per al 'premier', sigui qui sigui

ROSA MASSAGUÉ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 9.05.10

Sigui qui sigui el nou inquilí del 10 de Downing Street, l'espera una ímproba tasca que, amb tota seguretat, comportarà la seva impopularitat. Conseqüentment, sigui qui sigui, també serà víctima del futur rebuig d'un electorat condemnat, sempre, a patir.

Si l'ocupant fa bé els deures urgents que trobarà subratllats amb un ressaltador de color cridaner a la seva agenda, els ciutadans patiran en la seva pròpia pell un ajust econòmic de dimensions desconegudes en moltes dècades, així com la -pèrdua del poc que li quedava al Regne Unit de gran potència. Si aquest inquilí encara incògnit ho fa malament, el patiment dels ciutadans serà molt pitjor perquè ni tan sols hi haurà llum al final del túnel.

L'ENLAIRAMENT econòmic sota els governs laboristes estrenats el 1997 van donar al Regne Unit una prosperitat basada en el sector immobiliari i en el que el columnista del Financial Times Martin Wolf anomena el monocultiu del sector financer. Amb la riquesa que generava la City, la segona plaça financera del món, Gordon Brown, que llavors era ministre del Tresor, podia augmentar la despesa pública, per una altra part necessària, en educació, sanitat o pensions sense necessitat d'haver d'apujar els impostos.

Aquella època va acabar el 2007. Avui el Regne Unit és més pobre que fa tres anys i les xifres econòmiques l'acosten perillosament als anomenats despectivament PIGS (acrònim anglès amb les inicials de Portugal, Irlanda

i Itàlia, Grècia i Espanya, però que en la seva traducció literal significa porcs). Encara que la sortida de la pitjor recessió en dècades s'ha iniciat, la recuperació és encara molt fràgil i el risc de contagi de la crisi grega segueix latent.

Les mesures que haurà de prendre el nou Govern seran obligadament dràstiques per aconseguir reduir el dèficit fiscal de l'11,8% del PIB o el deute -públic acumulat, que equival al 60,2%, el doble de fa dos anys.

Durant la campanya, cap partit es va atrevir a especificar com i on tallaria ni quines contribucions fiscals superiors exigiria dels ciutadans, però l'hora de la veritat, de demanar sacrificis, arribarà a Downing Street amb qualsevol dels possibles ocupants.

L'AJUST repercutirà també en la posició del Regne Unit al món. El 1947 va perdre la joia de la corona al donar la independència a l'Índia. Va ser la línia de sortida del final de l'imperi, un final que de forma humiliant per a Londres va visualitzar el 1956 la crisi de Suez. La irrellevància atorgada per Washington a Londres en la guerra de l'Iraq, tot i els grans esforços de Tony Blair per atribuir-se el paper de mediador transatlàntic, són l'últim recordatori de la pèrdua de protagonisme mundial del Regne Unit.

Tot i aquest canvi radical d'estatus internacional, el país manté costosos instruments de poder i superioritat en matèria de defensa que la realitat no justifica.

Tal com assenyalen a Foreign Affairs els professors Mark Blyth i Jonathan Hopkin, el nou ocupant de Downing Street hauria de revisar programes com el Joint Strike Fighter, dirigit pels EUA, per a la creació d'un caça

furtiu molt avançat, o la modernització del sistema de míssils balístics Trident. I també la presència de tropes en la impopular guerra de l'Afganistan, en la qual han mort 284 soldats britànics.

Les eleccions de dijous indiquen el final d'un cicle i l'inici d'un altre que confirmarà, per si hi havia cap dubtes, que el Regne Unit ja no és ni de lluny el que una vegada va ser.